

«ΚΑΠΟΙΟΙ ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΠΟΤΕ» του Γιάννη Καλπούζου – Γράφει η Λία Μήτου

«ΚΑΠΟΙΟΙ ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΠΟΤΕ» του Γιάννη

Καλπούζου – Γράφει η Λία Μήτου

Εκδόσεις: Ψυχογιός

Σελίδες: 216

Τιμή: 9,99 €

Ο ιστορικός συγγραφέας έκει μαγέψει με την πένα του κιλιάδες αναγνώστες που τον διάβασαν, απόλαυσαν το ταλέντο του και τον λάτρεψαν! Έκει εκείνη τη στόφα του συγγραφέα που παθιάζεται μ' αυτό που γράφει, το καίρεται πρώτα ο ίδιος μέσα από πολύχρονες έρευνες και άπειρα ξενύκτια και στο τέλος το καρίζει απλόχερα σε ένα αναγνωστικό κοινό που διψά για καλή λογοτεχνία! Και όταν ο ποιητής Καλπούζος, παντρεύει τη λογοτεχνία με την ποίηση, τότε αυτή η σύζευξη είναι ασύγκριτα σαγηνευτική!

Με το «Κάποιοι Δεν Ξεχνούν Ποτέ», αυτή τη συλλογή διηγημάτων, που κυκλοφόρησε πρόσφατα, επιστρατεύει όλο τον ποιητικό του οίστρο και επελαύνει στον συναισθηματικό μας κόσμο αφήνοντας ανεξίτηλα σημάδια στον ψυχισμό μας. Τελικά διαπιστώνουμε ότι μόνο η ποίηση μπορεί να φτάσει στις βαθείες αλήθειες της ψυχής!

Θαύμασα σε πολλά αποσάρματα από τις αφηγήσεις του, το πόσο ρεαλιστικά και με δραματικό κιούμορ απεικονίζει τη μοναξιά και την αποζένωση των ανθρώπων μέσα στο κάσο της πολύβουης πόλης. «Η μοναξιά μας ήταν ταυτόσημη, όπως δυο κεφάλια στην ίδια θηλιά...»

«Ο ύπνος να μην με παίρνει και νά τουφεκίξω το ταβάνι μέχρι το πρωί, να με συναντάει η μοναξιά αλούθε...» Και σε άλλη αποστροφή «δεν χόρτανα να θωρώ τα σκειρά μου και άλλος κανείς να μην τα έβλεπε...» Τί να αρθρώσει κανείς όταν πρόκειται για έναν Γιάννη Καλπούζο!

Δεν θα αναλύσω ένα-ένα τα διηγήματά του. Θα ήταν αυταρέσκεια να μονοπολίζω τη δική μου γνώμη, επιδιώκοντας να την επιβάλω ποντάροντας στο συναισθήμα. Τα συναισθήματα ούτε εντολές παιρνουν ούτε χρειάζεται να μπουν από πουθενά. Μέσα μας είναι και απλά περιμένουν να λάβουν το ερέθισμα για να ενεργοποιηθούν. Αυτό που έκει σημασία είναι ότι ο λογοτέχνης-ποιητής πετυχαίνει τους στόχους του και αυτοί οι στόχοι είναι ένα μεγάλο εγκώμιο στην ίδια τη λογοτεχνία!

Η προσλαμβάνουσα του αναγνώστη θα κρίνει αυτά που θέλει να του πει και ειδικά αυτά που υπονοεί, θα τα αξιολογήσει και θα τοποθετήσει το έργο του εκεί που πραγματικά αξίζει!

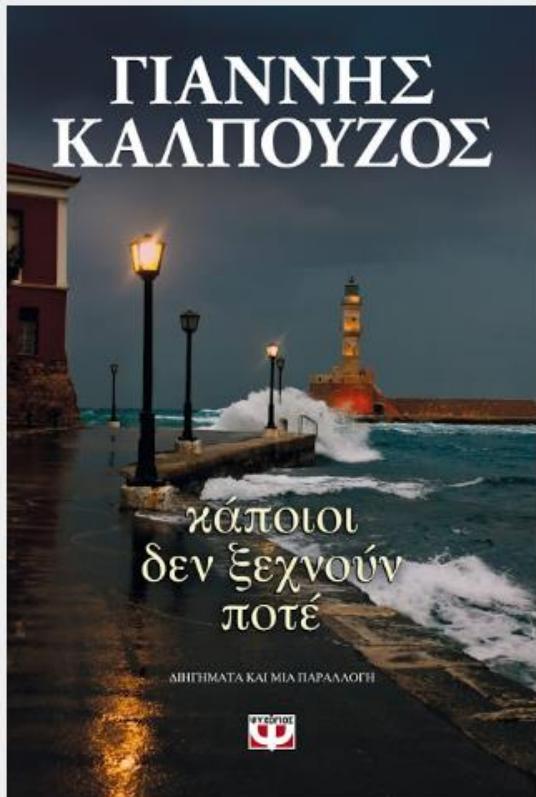
Ένας μεγάλος ποιητής μας, έλεγε: «Η ποίηση πάντοτε είναι μια, όπως ένας είναι και ο ουρανός. Το γήγημα είναι από πού βλέπει κανείς τον ουρανό!...»

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

Χαρά και θλίψη, φωτιά και νερό, μάχονταν στην ψυχή της. Απαλύνονταν οι ενοχές και οι φόβοι της με τον καταικερματισμό της αμαρτίας, αλλά ταυτόχρονα πονούσε καθώς διαπίστων ότι με τον χρόνο εξαφανίζονταν τα λατρεμένα πρόσωπα. Δεν ήθελε να της συμβεί το ίδιο. Να πιστέψει ότι κάποτε θα πάψει να λατρεύει το πρόσωπο εκείνου. Όχι, ούτε να το διανοηθεί.

Της ερχόταν να ουρλιάζει. Να βγάλει φωνή, όση όλες μαζί οι φωνές των ανθρώπων. Να κομματιαστεί, θαρρείς και τον έχανε μόλις τώρα. Να της τον έπαιρναν όπως το μωρό απ' το βυζί για να το σφάξουν.

Γιατί αβγατίζει ο πόνος όταν είσαι πονεμένος και σου λένε πως θα ξεκάσεις. Γιατί τότε δε θέλεις να ξεκάσεις. Γιατί πονάς και νιώθεις πως θα πονάς για πάντα. Γιατί αν δε νιώθεις ότι θα πονάς για πάντα, τότε δεν είναι αληθινός ο πόνος. Κι αφού ο πόνος και η αγάπη πάνε αντάμα, αν δε νιώθεις ότι θ' αγαπάς για πάντα, τότε δεν αγαπάς αληθινά. Άλλα κι αν σβήσει στο μέλλον η αγάπη σου, δε θέλεις να το ξέρεις από πριν. Αγάπη με ημερομηνία λήξης δεν υπάρχει, τουλάχιστον από τα πριν γραμμένη. Άλλιώς δεν μπορεί να γίνει καν η αρχή. [...]

19 διηγήματα και μια παραλογή, με καλπάζουσα και φουρτουνιασμένη γλώσσα, για τον έρωτα, τον γενέθλιο τόπο ως παντοτινή πατρίδα, τις αποχρώσεις των ονείρων, την εξουσία της φήμης, την τραγικότητα της μοναξιάς, την κοινωνική μειονεξία, τους «επικίνδυνους» ποιητές, το βάπτισμα στο αίμα της τέκνης, τα θηρία που μας τρώνε ψυχή, νου και κορμί, τη θεία φύση και τη γυναικείωση.

Αναθεωρημένη επανέκδοση της συλλογής διηγημάτων «Μόνο να τους άγγιζα» (Κέδρος, 2002), εμπλουτισμένη με νέο υλικό.»

Αναρτήθηκε από ΚΛΕΙΩ Ι. ΤΣΑΛΑΠΑΤΗ στις Τετάρτη, Μαΐου 31, 2017